

Μ. Παρασκευή. Ο Χριστός στο Γολγοθά! [2ο Μέρος]

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τρίτος κακούργος ήταν ο Ιούδας, ο φαινομενικός απόστολος αλλά στην ουσία επαίσχυντος προδότης. Ο Σατανάς συμμετείχε στην άδικη αιματοχυσία του Χριστού από μίσος για το Θεό και τον άνθρωπο. Οι πρεσβύτεροι και οι άρχοντες του Ισραήλ συμμετείχαν από φθόνο και φόβο. Ο Ιούδας συνδέεται με τη συντροφιά του Σατανά και των πρεσβυτέρων του λαού από απληστία. Το έγκλημά του συνίσταται στο ότι πρόδωσε το Διδάσκαλο και Ευεργέτη Του για τριάντα αργύρια. Αργότερα αναγνώρισε ο ίδιος το λάθος του στους ίδιους πρεσβυτέρους, που τον είχαν δωροδοκήσει για την πράξη της προδοσίας: «Ἦμαρτον παραδούς αίμα αθών... και ρίψας τα αργύρια εν τω ναώ ανεχώρησεν, και απελθών απήγξατο» (Ματθ. κζ', 4-5). Ο οικτρός θάνατός του μαρτυρεί το τραγικό σφάλμα του. Όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων γι' αυτόν, «και πρηνής γενόμενος ελάκησε μέσος, και εξεχύθη πάντα τα σπλάγχνα αυτού» (Πράξ. α', 18). Κι αφού κρεμάστηκε έπεσε κάτω, άνοιξε η κοιλιά του και τα σπλάγχνα του χύθηκαν έξω.

Τέταρτος κακούργος ήταν ο Πιλάτος, εκπρόσωπος του Καίσαρα στην Ιερουσαλήμ, που κατά κάποιο τρόπο εκπροσωπούσε τον άθεο ειδωλολατρικό κόσμο στην καταδίκη του Υιού του Θεού. Ο Πιλάτος περιφρονεί τους Ιουδαίους κι οι Ιουδαίοι περιφρονούν τον ίδιο. Στην αρχή δεν έχει καμιά διάθεση ν' αναμιχτεί στην καταδίκη του Χριστού: «Λάβετε αυτόν υμείς και κατά τον νόμον υμών κρίνατε αυτόν» (Ιωάν. ιη΄, 31), είπε στους κατήγορους του Χριστού. Αργότερα παίρνει θέση υπέρ του Χριστού και, μετά από μια μορφή δίκης λέει στους Ιουδαίους: «Εγώ ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω κατ' αυτού» (Ιωάν. ιη΄,38) Τελικά, υποχωρώντας σε απειλές όπως, «εάν τούτον απολύσης, ουκ ει φίλος του Καίσαρος», ο Πιλάτος «επέκρινε γενέσθαι το αίτημα αυτών» (Λουκ. κγ΄, 24) και δίνει διαταγή να μαστιγωθεί και να σταυρωθεί ο Χριστός.

Το έγκλημα του Πιλάτου συνίσταται στο ότι μπορούσε να προστατέψει τον Δίκαιο και δεν το έκανε. Ο ίδιος είπε στον Κύριο: «Ουκ οίδας ότι εξουσίαν έχω σταυρώσαί σε και εξουσίαν έχω απολύσαί σε;» (Ιωάν. ιθ΄,10). Με τη δήλωσή του αυτή ο Πιλάτος παίρνει αιώνια πάνω του την ευθύνη για το θάνατο του Χριστού. Τί είναι εκείνο που σπρώχνει τον Πιλάτο να κάνει το έγκλημα αυτό και τί είναι αυτό που τον κατατάσσει κι αυτόν στη χορεία των άλλων κακούργων; Είναι η μικρόνοια κι ο

φόβος του. Η μικρόνοια για την προστασία του δίκαιου, καθώς κι ο φόβος για τη θέση του και για την εύνοια του Καίσαρα.

Πέμπτος κακούργος είναι ο Βαραββάς. Εκείνη την εποχή ήταν στη φυλακή «διά στάσιν τινά... και φόνον». Είχε κατηγορηθεί για ανατρεπτικές ενέργειες και για φόνο και ήταν υπόδικος στον Ιουδαϊκό και τον Ρωμαϊκό νόμο, με προβλεπόμενη ποινή το θάνατο. Προσωπικά δεν είχε αμαρτήσει με κανένα τρόπο ενάντια στο Χριστό. Εκείνοι που αμαρτάνουν είναι οι Ιουδαίοι, αυτοί που τον βάζουν πάνω από το Χριστό, που τον προτιμούν αντί γι' Αυτόν. Ο Πιλάτος σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το Βαραββά σαν μέσο για να σώσει το Χριστό από τη θανατική καταδίκη. Οι Ιουδαίοι όμως χρησιμοποιούν το Χριστό για να σώσουν το Βαραββά. Ο Πιλάτος έθεσε στους Ιουδαίους το δίλημμα να διαλέξουν το Χριστό ή το Βαραββά, στην ουσία δηλαδή, το Θεό ή έναν εγκληματία; Αλλά «Όμοιος ομοίω αεί πελάζει». Έτσι οι κακούργοι διάλεξαν τον κακούργο.

Ο έκτος κακούργος, όπως κι ο έβδομος, είναι εκείνοι που συσταυρώθηκαν με το Χριστό, ο ένας στ' αριστερά κι ο άλλος στα δεξιά Του στο Γολγοθά. Ο προφήτης Ησαΐας το είχε προφητέψει αυτό: «Και μετά ανόμων ελογίσθη». Ο ένας απ' αυτούς, αν και βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου, βλασφημεί, ο άλλος όμως προσεύχεται.

Εδώ έχουμε δύο ανθρώπους με την ίδια τύχη: κι οι δυό τους είναι καρφωμένοι στο σταυρό, κι οι δυό τους πρόκειται να εγκαταλείψουν αυτόν τον κόσμο και δεν περιμένουν τίποτα πια απ' αυτόν. Υπάρχει όμως μια μεγάλη διαφορά. Εδώ είναι η απάντηση σ' όλους αυτούς που λένε: Βάλε τους ανθρώπους στις ίδιες υλικές συνθήκες, δώσε σ' όλους την ίδια τιμή και τα ίδια υπάρχοντα, κι όλοι τους θα έχουν το ίδιο πνεύμα. Ο ένας εγκληματίας, που σε λίγο δε θα ανασαίνει, εμπαίζει τον Υιό του Θεού: «Ει συ ει ο Χριστός, σώσον σεαυτόν και ημάς» (Λουκ, κγ'39). Ο άλλος όμως ικετεύει τον Κύριο: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου» (Λουκ. κγ'42). Ο πόνος της σταύρωσης σκοτώνει τον ένα σωματικά και ψυχικά. Του άλλου όμως σκοτώνει μόνο το σώμα, η ψυχή του σώζεται. Ο σταυρός του Χριστού στον έναν είναι σκάνδαλο, στον άλλον σωτηρία.

Αυτά είναι τα επτά είδη των κακούργων γύρω από το Χριστό. Κύριε, βοήθησέ μας να παρατηρήσουμε τη δική μας ζωή προτού καταδικάσουμε τους κακούργους αυτούς που κάρφωσαν το Θεό της αγάπης στο σταυρό. Ας διερωτηθούμε: μήπως ανήκουμε κι εμείς στην ομάδα αυτή; Ας ήμασταν τουλάχιστο σαν τον έβδομο απ' αυτούς, εκείνον που μετάνιωσε πάνω στο σταυρό και μέσα στους φοβερούς πόνους του αναζήτησε και βρήκε τη σωτηρία από τις αμαρτίες του.

(Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Καιρός Μετανοίας», σ. 243-254, απόσπασμα)

